

kuční úkony k zajištění odepřítí, když má býti exekucí vynuceno jednání, které podle zdejšího práva jest vůbec nedovoleno nebo nedá se vynutiti, nebo když exekuční titul týká se osobního stavu příslušníka Československé republiky a proti němu má býti vykonán (§ 81 č. 2 a 3 ex. ř.), — vykládati rovněž restriktivně a to tak, že neplatnost ustanovení § 83 ex. ř. jest vázána úzce souvislostí s citovanými předpisy § 81 č. 1 a 4 ex. ř. Důsledkem toho bylo vysloveno již v rozhodnutích č. 8771 a 10658 sb. n. s., že nařízeními těmito jest ovšem zaručena mezi republikou Československou a Rakouskou vzájemnost co do vykonatelnosti exekučních titulů, že však při tom zůstalo v platnosti ustanovení § 80 ex. ř., zejména i § 80 čís. 1 ex. ř., podle něhož přísluší zdejším soudům právo zkoumati před vyřízením návrhu na exekuci, který se opírá o výrok cizozemského soudu, zda právní věc podle ustanovení v tuzemsku platných mohla býti zahájena ve státě cizím. To vyplývá z celého obsahu vládního nařízení ze dne 19. března 1919 č. 145 sb. z. a n., které ve svém odstavci čtvrtém mluví sice, v jakém směru neplatí na tituly exekuční republiky Rakouské ustanovení § 81 čís. 1 a 4 a § 83 ex. ř., ale nevyklučuje použití ustanovení § 80 ex. ř. i na tyto tituly a tudíž veškerá ustanovení tohoto zákonného místa (§ 80 ex. ř.) v platnosti zachovává. Důsledkem toho platí o stycích tu probíraných nadále i ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř., podle něhož jest mimo jiné návrhu na exekuci opřenu o výrok některého cizozemského soudního úřadu jen tenkrát vyhověti, pak-li předvolání nebo nařízení, kterým zahájeno bylo řízení před cizozemským soudem, bylo osobě, proti které exekuce vedena býti má, k vlastním rukám doručeno buď v příslušném cizím území anebo poskytnutím právní pomoci v jiném území státním nebo tuzemsku. Vládním nařízením ze dne 18. června 1925 č. 141 sb. z. a n. na tomto stavu nic změněno nebylo. Dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 503 č. 4 c. ř. s. jest tudíž opodstatněn a odpadá nutnost obíratí se dalším důvodem vadnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. Poněvadž jest mezi stranami nesporno, že ani žaloba ani obsílka k roku, při němž byl proti odporovateli vynesena rozsudek pro zmeškání, nebyly tomuto žalovanému vůbec doručeny, jest odpor opřený o ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř. opodstatněn a bylo rozhodnuto, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Čís. 12860.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Nejde o příhodu v dopravě, neotevřeli cestující, nastupuje do vozu, dveře úplně, takže nezapadly do skoby, nýbrž se, an byl vagon v prudkém záhybu, samočinně zavřely a cestujícího poranily.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, Rv I 645/32.)

Žalobkyně se domáhala na železničním eráru náhrady škody, ježto jí byly přiskřípnuty prsty při vstupování do vlaku samočinně se zavřevšími dveřmi. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem z polovice po právu. Odvolací soud k odvolání žalované dráhy napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Z výsledků řízení vyplývá, že žalobkyně, když nastupovala do vagonu, dveře úplně neotevřela, že nezapadly do skoby a, když pak do vozu nastoupila, ježto byl v prudkém oblouku na trati, samočinně se zavřely, čímž bylo způsobeno poranění žalobkyně na ruce. V tom jest však spatřovati odchylku od normálního provozu vozby, neboť zajisté nelze pokládati za normu, že se dveře samočinně zavírají. Jelikož tímto samočinným zavřením dveří byla žalobkyně poškozena na zdraví a na tělesné integritě, jest shledávati v tom příhodu v dopravě po rozumu § 1 zák. o ručení železnic, za kterou dráha zodpovídá. Toho ručení mohla by býti dráha prosta jen, kdyby prokázala některý z vyvíňujících důvodů § 2 cit. zák. A tu zjistil soud první stolice, že žalobkyně otevřela dveře, ale neotevřela je tak úplně, by zapadly do skoby, a spolupůsobila tak k tomu, že se dveře samočinně zavřely. Důsledkem toho jest tu spoluzavinění na straně žalující a soud první stolice, uznáv, že žalobní nárok jest polovicí po právu, učinil tak právem.

Nejvyšší soud uznal právem, že žalobní nárok není důvodem po právu.

Důvody:

Jest zjištěno, že žalobkyně, nastupujíc do vagonu, dveře úplně neotevřela, takže nezapadly do skoby, nýbrž že se dveře, an vagon byl v prudkém oblouku na trati, samočinně zavřely, aniž byly někým, nanejvýš průvodčím přiraženy. Usoudily-li nižší soudy z tohoto zjištěného stavu věci, že tu jde o příhodu v dopravě, pochybily a právem se jim to vytýká s hlediska dovolacího důvodu čís. 4, neboť vlak stál ve stanici, v oblouku, který stanice tvoří od doby, kdy byla postavena a dveře vagonu byly uzavřeny, tak že se v provozu nedělo nic, co by se od normálního provozu odchylovalo a co by bylo s to, poraniti člověka. Než, kdyby se i připustilo, že tu šlo o příhodu v dopravě, posoudily nižší soudy otázku vyvinění žalované dráhy nesprávně. Žalovaná tvrdila a prokazovala, že příhoda v dopravě byla zaviněna výlučně poškozenou žalobkyní. V tom směru bylo zjištěno, že žalobkyně sama dveře otevřela, že je neotevřela úplně, aby zapadly do skoby, a že se samočinně zavřely, aniž byly někým, zejména průvodčím přivřeny. Jestliže tedy žalobkyně, která s poměry vlaku v nástupní stanici byla obeznámena, dveře sama otevřela a nepoužila technického opatření, aby dveře úplně do skoby zapadly, nýbrž jen částečně je otevřela, takže se samočinně zavřely a při tom přišla k úrazu, jednala neopatrně a zavinila tak nejen příhodu v dopravě, nýbrž i vlastní svůj úraz. Nižší soudy tedy pochybily, uznávše, že se žalované nepodařilo se vyviníti, a uznávše, že žalobkyně svůj úraz jen spoluzavinila.